

عنوان مقاله:

بررسی نظرات فقهای امامیه در مورد ابراء ذمه پزشک

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات نوین میان رشته ای حقوق، دوره 2، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محسن معینی - کارشناسی ارشد حقوق، گرایش جزا و جرم شناسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن، شهر رودهن، تهران، ایران.

مهدی صالحی - استادیار الهیات و معارف اسلامی، گرایش فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد رودهن، شهر رودهن، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

اصل براءت در فقه به معنای براءت ذمه از تکلیف و دین است. ابراء، ساقط کردن حقی است که شخصی بر ذمه دیگری دارد؛ یعنی اسقاط، حق ثابت بر ذمه دیگری است. بنا به نظر مشهور فقها، ابراء نوعی ایقاع است و در متون فقهی، پزشک به هر حال در اتلاف بیمار یا نقصان او مباشرت داشته چراکه نقصان یا تلف، نتیجه رفتار او بوده است. او قصد فعل را داشته و درعین حال، قصد جنایت نداشته است، وانگهی اذن بیمار در درمانش منافاتی با ضمان طبیب ندارد. همه فقها قائل به اخذ براءت هستند. امام صادق (ع) به نقل از فرمایشات امیر مومنان علی (ع) بر این موضوع صحه گذاشته اند. اقدام قانون گذار در اعطای حق ابراء طبیب به خود بیمار یا وقتی غیرمکلف یا غیر قادر به ابراء است، به ولی شرعی او برای براءت از ضمان ناشی از مرگ وی، برخلاف نظر اکثریت فقهای امامیه است. برخی از فقها برای اثبات حق خود بیمار برای ابراء پزشک، «سلطنت انسان مکلف بر جان خویشتن» را به عنوان دلیل ذکر کرده اند. حال، این مقاله بر آن است تا به بررسی نظرات فقها امامیه در مورد ابراء ذمه پزشک بپردازد. مقاله حاضر با رویکرد تحلیلی-توصیفی بر منابع و اسناد معتبر کتابخانه ای نگاشته شده و فرضیه های مطروحه در مقاله نیز به اثبات رسیده اند.

کلمات کلیدی:

اصل براءت، ابراء، ذمه پزشک، فقه امامیه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1898868>

